

Sygn. akt III Ca 1705/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Hupa-Dębska

Sędzia SO Lucyna Morys - Magiera (spr.)

SR (del.) Ewa Buczek-Fidyka

Protokolant Aleksandra Sado-Stach

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko S. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt I C 1463/14

oddala apelację.

SSR (del.) Ewa Buczek-Fidyka	SSO Magdalena Hupa-Dębska	SSO Lucyna Morys-Magiera
------------------------------	---------------------------	--------------------------

Sygn. akt III Ca 1705/16

UZASADNIENIE

Powódka J. K. domagała się zasądzenia od pozwanego S. K. na swoją rzecz kwoty 45.000zł (czterdzieści pięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od 1 stycznia 2014r. oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podała, iż strony zawarły umowę pożyczki sumy 45.000zł, którą pozwany zobowiązał się zwrócić do dnia 31 grudnia 2013r. Pożyczona kwota nie została zwrócona, pomimo wezwania do zapłaty.

Pozwany w ramach skutecznego doręczenia mu zawiadomienia o terminie rozprawy wyznaczonego na dzień 17 stycznia 2015r. został prawidłowo pouczone o obowiązku usprawiedliwiania niestawiennictwa w powodu choroby przez złożenie zaświadczenia od lekarza sądowego (art. 214¹ § 1 kpc). W odpowiedzi na pozew wówczas mu doręczony, pozwany wniósł o odrzucenie pozwu wskazując, iż umowa pożyczki nie została zawarta.

Postanowieniem z 1 lipca 2015r. oddalono wniosek pozwanego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. W piśmie z 18 września 2015r. pozwany wskazał, iż stan zdrowia nie pozwala mu na odbycie podróży do Sądu, zapowiedział, że zaświadczenie lekarskie w tej kwestii prześle po przetłumaczeniu na język polski oraz oświadczył, iż zamierza skorzystać z pomocy prawnej w Niemczech.

W dniu 2 października 2015r. do Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach wpłynęło drogą meilową świadectwo lekarskie z dnia 1 października 2015r. wydane przez nieustaloną osobę, podpisane nieczytelnie i opatrzoną pieczęcią Gabinetu Zespołonego dr E. S. i de M. S. w A., zgodnie z którym pozwany S. K. został w tym dniu poddany badaniu i ze względów zdrowotnych nie można oczekiwać, by pacjent mógł odbyć długą podróż, co ma być potwierdzone z punktu widzenia lekarskiego, wraz z tłumaczeniem na język polski. Dokumenty dotarły w oryginałach do Sądu w dniu 9 października 2015r.

Na rozprawie w dniu 8 października 2015r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wydał wyrok, którym w pkt 1 zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4500zł (czterdzieści pięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2014r., w pkt 2 zaś nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach kwotę 2250zł (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem opłaty od pozwu, od której uiszczenia powódka była zwolniona.

Sąd pierwszej instancji ustalił, iż na mocy umowy zawartej w dniu 31 grudnia 2012 roku powódka udzieliła pozwanemu pożyczki kwoty 45.000 złotych. Pozwany w § 2 pokwitował przyjęcie wskazanej kwoty. Zwrot pożyczonej kwoty nastąpić miał do dnia 31 grudnia 2013 roku. W przypadku zwłoki kwota pożyczki zwrócona miała być z ustawowymi odsetkami.

Jak stwierdzono, pismami z dnia 20 marca 2014 roku i 14 kwietnia 2014 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o dowody z umowy stron oraz wezwania do zapłaty, którym przyznano przymiot wiarygodności.

Wobec tego Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w całości. Odwołując się do regulacji art. 720 § 1 kc uznał, że strony łączyła pisemna umowa pożyczki kwoty 45000zł z terminem zwrotu oznaczonym do dnia 31 grudnia 2013 roku, która zatem zawierała wszelkie niezbędne elementy.

Zważył Sąd, iż pozwany nie przedstawił i nie wnioskował o przeprowadzenie jakichkolwiek dowodów na okoliczność odmienną. Przedmiot umowy został pozwanemu wydany, co wynika z podpisanej przez strony umowy, określono w niej warunki i termin spłaty.

Wskazał, że po upływie terminu pozwany nie wywiązał się z umowy i nie spłacił powódce pożyczonej sumy. Okoliczności przeciwnej nie wykazano, na zasadzie art. 6 kc.

W tym stanie rzeczy powództwo uwzględniono w całości, z powołaniem na normę art. 720 § 1 kc. O roszczeniu ubocznym wyrzeczono na zasadzie art 481 kc.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc, o kosztach sądowych - na podstawie art. 83 ust. 2 i 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od tego wyroku w całości wniósł pozwany, domagając się jego uchylecia, zniesienia postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje.

Skarżący zarzucał naruszenie przepisów postępowania w zakresie art. 214¹ § 1 w zw. z art. 214 § 1 kpc poprzez zaniechanie odroczenia rozprawy, na której doszło do wydania wyroku mimo przedłożenia zaświadczenia lekarskiego, z którego wynikało, że pozwany jest niezdolny do przyjazdu na rozprawę z powodu złego stanu zdrowia, co

doprowadziło do pozbawienia apelującego możliwości obrony swoich praw i nieważności postępowania (art. 379 pkt 5 kpc). Podnosił nadto, że doszło do naruszenia przepisów postępowania w postaci art. 117 § 5 kpc poprzez niezastosowanie i nieuwzględnienie wniosku pozwanego o ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu mimo, że powoływał się na nieznaną języka polskiego, co także naruszyło jego prawo dostępu do sądu i spowodowało nieważność postępowania. Skarżący podnosił, iż kwestionowany wyrok został wydany przedwcześnie i niezasadnie uwzględniono powództwo, podczas gdy uwzględnienie wniosku o ustanowienie dla pozwanego pełnomocnika z urzędu pozwoliłoby mu dostatecznie wyjaśnić swoje stanowisko i zgromadzić odpowiednie wniosku dowodowe na jego potwierdzenie. Motywował, że w związku z zaświadczeniem lekarskim o niemożności odbycia podróży rozprawa winna być odroczone, podnosił, że na wezwanie Sądu mógł przedłożyć zaświadczenie wydane przez lekarza sądowego, lecz nie wiedział o takiej konieczności oraz że nie składał wniosków dowodowych wobec nieznaności procedur sądowych. Podnosił, że nie zna języka polskiego w wystarczającym stopniu dla udziału w procesie, zatem należało ustanowić dla niego pełnomocnika z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie mogła odnieść skutku.

Za nieskuteczny uznano przede wszystkim zarzut nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Pozwany był prawidłowo pouczony o warunkach usprawiedliwienia nieobecności na rozprawie sądowej. Korespondencję prowadził w języku polskim, miał zatem możliwość przeprowadzenia w razie takiej konieczności tłumaczeń, przy czym na etapie wcześniejszym postępowania nie komunikował takiej konieczności.

Nie dostrzegł przy tym Sąd Okręgowy wniosku pozwanego o odroczenie terminu rozprawy, na której wydano zaskarżony wyrok.

Jako taki wniosek nie sposób potraktować dołączenia niemieckiego dokumentu zatytułowanego jako zaświadczenie lekarskie wydane przez nieustaloną osobę. Z treści wynika jedynie niezdolność pozwanego do odbycia dalekiej podróży, co można przyjąć jako usprawiedliwienie nieobecności na rozprawie, jednakże nie wykazano, iżby pochodziło ono od lekarza sądowego; o konieczności przedstawienia usprawiedliwienia wydane przez ten podmiot pozwany został uprzednio prawidłowo pouczony.

W żaden sposób wniosek o odroczenie rozprawy nie został przez pozwanego wyartykułowany, a nie sposób go domniemywać z zaświadczenia o niezdolności do odbycia podróży. Zwrócił Sąd Odwoławczy uwagę, iż przedłożone przez pozwanego zaświadczenie nie tylko nie spełnia warunków z art. 214¹ § 1 kpc, bowiem nie zostało wydane przez lekarza sądowego, ale także nie stanowi dowodu na istnienie okoliczności w postaci nadzwyczajnego wydarzenia lub innej znanej sądowi przeszkody, której nie można przezwyciężyć, a tylko takie przyczyny uzasadniałyby odroczenie rozprawy na mocy art. 214 § 1 kpc. Dokument w języku niemieckim, z dołączonym tłumaczeniem na język polski, nie zawiera bowiem danych pozwalających na ustalenie osoby go wydającej i jej kompetencji, a tym samym nie poddaje się weryfikacji przez Sąd.

Nie doszło zatem do naruszenia norm art. 214¹ § 1 w zw. z art. 214 § 1 kpc, zarzucanego w apelacji.

W tym stanie rzeczy nie sposób przyjąć, iżby doszło do nieważności postępowania poprzez pozbawienie pozwanego prawa do obrony oraz dostępu do Sądu, zarzucanej przez skarżącego w apelacji. Nie uzasadniała tego wniosku także odmowa ustanowienia dla apelującego pełnomocnika z urzędu, od której pozwany nie wniósł środka zaskarżenia, zwłaszcza, że w piśmie procesowym wniesionym po oddaleniu wniosku zapowiedział skorzystanie z pomocy prawnej w Niemczech. Nie sposób uznać, że doszło do naruszenia art. 117 § 5 kpc, a tym samym do nieważności postępowania; faktu niedostatecznej znajomości języka niemieckiego pozwany również nie wykazał, zwłaszcza, że posługiwał się nim płynnie w dotychczasowej korespondencji z Sądem.

Sąd drugiej instancji zważył nadto, iż pozwany w toku procesu przed Sądem pierwszej instancji oraz w środku zaskarżenia, jak zasadnie podnosił to Sąd Rejonowy, nie przedstawił żadnych wniosków dowodowych skierowanych

przeciwko twierdzeniom pozwu, a które miałyby wykazać zasadność stanowiska procesowego pozwanego. Nawet w środku zaskarżenia pozwany nie przywołał jakichkolwiek konkretnych wniosków dowodowych na poparcie swoich nowych twierdzeń co do stanu faktycznego, które miałyby być zrealizowane przez Sąd pierwszej, czy drugiej instancji, mimo takiej możliwości. Nieznajomość sądowej procedury cywilnej w państwie polskim, na którą powoływał się skarżący, nie może natomiast uzasadniać braku jakiejkolwiek konkretyzacji zarzutów co do dokumentu umowy pożyczki. Wnioski dowodowe zgłoszone na rozprawie odwoławczej zostały natomiast oddalone jako spóźnione; profesjonalny pełnomocnik nie wskazał podstaw dla uznania wniosków za niesprekludowane.

Wobec tego nie sposób przyjąć za apelującym, iż przedwcześnie i niezasadnie Sąd Rejonowy oddalił powództwo. W świetle ustaleń faktycznych wynikających z zebranego w sprawie materiału dowodowego wypadało bowiem uznać, że powództwo zasługiwało w pełni na uwzględnienie, zatem zaskarżone orzeczenie było prawidłowe, zaś apelacja pozwanego - niezasadna.

Z tych wszystkich przyczyn oddalono apelację pozwanego na mocy art. 385 kpc.

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Magdalena Hupa – Dębska SSO Lucyna Morys – Magiera